

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **A. T., nar. X.**
státní příslušnost Gruzie
toho času pobytem V. 1395/37, P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7**

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2019, č. j. OAM-1000/ZA-ZA11-ZA22-2019

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného vydané dne 17. 12. 2019, č. j. OAM-1000/ZA-ZA11-ZA22-2019, kdy žalovaný uvedeným rozhodnutím rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zamítá jako zjevně nedůvodná, neboť Gruzie je zařazena na seznam bezpečných zemí.

2. Toto rozhodnutí však žalobce napadá v celém rozsahu výroku.
3. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu platí: *„Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze“.*
4. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že domněnka, dle které je určitá země označena jako bezpečná země původu je vyvratitelná a je tedy potřeba v každém jednotlivém případě zkoumat, zda i ve vztahu k dotyčnému žadateli lze danou zemi považovat za bezpečnou. Žalobce má za to, že v jeho případě Gruzii za bezpečnou zemi původu považovat nelze a tím pádem žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí pochybil, pokud jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou.
5. Žalobce má za to, že žalovaný nesprávně vyhodnotil žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou. Žalovaný si totiž neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí, v důsledku čehož nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Výrok zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné proto nemá dostatečnou oporu ve správním spisu.
6. V napadeném rozhodnutí žalovaný nepracuje prakticky s žádnými informacemi o zemi původu žalobce. Jako jediný podklad pro vydání rozhodnutí žalovaný použil zprávu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z dubna 2019.
7. V této zprávě však žalovaný odkazuje pouze na zcela obecné informace, které žádným způsobem nesouvisí s důvody žádosti o mezinárodní ochranu, které v žádosti prezentoval žalobce [obava z výhružek smrti ze strany věřitele].
8. Již z názvu této zprávy je zřejmé, že uvedená zpráva navíc vypracovaná žalovaným správním orgánem, byla vytvořena pro účely zařazení Gruzie na seznam bezpečných zemí, nikoliv pro účely individuálního posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané žalobcem. Již z tohoto důvodu považuje žalobce tuto zprávu za neobjektivní a zcela nedostatečnou pro řádné zjištění skutkového stavu. Tato zpráva totiž vůbec nezohledňuje individuální důvody žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, a proto ji nelze považovat za přesnou, jak vyžaduje § 23c písm. c) zákona o azylu.
9. Ačkoliv je pravda, že v rámci řízení o mezinárodní ochraně v případě, kdy žadatel pochází z bezpečné země původu, leží větší část důkazního břemene na samotném

žadateli. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5Azs 66/2008 [IV.c]: „**označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu**“ (důraz doplněn). Neznamená to však, že by se celé důkazní břemeno kompletně přesunulo na žadatele a že žalovaný by mohl prakticky rezignovat na shromáždění přesných a aktuálních informací z různých zdrojů o zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu. Povinnost zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, která vyplývá z § 3 správního řádu, totiž nese správní orgán i v případě žádosti o mezinárodní ochranu podanou cizincem pocházejícím z bezpečné země původu.

10. Žalobce má za to, že v rámci řízení uvedl skutečnosti, které mohou být relevantní minimálně ve vztahu k udělení doplňkové ochrany. Takovou skutečností je i obava z jednání věřitele, jak potvrdil NSS v rozsudku sp. zn. 5Azs 50/2014: „**Platí, že obavy z věřitele sice zpravidla nejsou relevantní z hlediska udělení azylu podle § 12 zákona o azylu** (nikoliv však proto, že jde o soukromého původce tvrzeného příkoří, ale proto, že působení tohoto příkoří zpravidla nemá souvislost s důvody pronásledování, které jsou taxativně vymezeny v § 12 zákona o azylu a které tvoří jeden z nezbytných prvků definice uprchlíka), **ale mohou mít za splnění dalších podmínek** (zejména: reálné hrozící příkoří dosahuje intenzity vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu a stát původu není schopen či ochoten poskytnout před tímto skutečným nebezpečím vážné újmy účinnou ochranu), **význam z hlediska možného udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu**“.
11. Žalobce je s ohledem na uvedené přesvědčen, že rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti jako zjevně nedůvodné je výsledkem nezákonného postupu žalovaného, který si neopatřil dostatečné množství aktuálních a relevantních informací o zemi původu žadatele a zároveň nepřihlédl ke všemu, co žalobce v rámci řízení tvrdil nebo co vyšlo najevo. V důsledku toho žalovaný nezjistil skutkový stav způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem jeho případu.
12. Žalobce také upozornil na to, že skutečnost, že nepodal žádost o mezinárodní ochranu bezprostředně po svém vstupu na území Evropské unie, nevylučuje u žadatele existenci odůvodněného strachu z pronásledování nebo vážné újmy. To ostatně vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu: „**Čas podání žádosti by tedy stěžovateli neměl být sám o sobě k tíži a správní orgán žádost nemůže a priori posuzovat jako účelovou „k legalizaci pobytu**“. Zvláště k ní nesmí přistupovat jinak než k žádostem, které nepovažuje za „účelové“. Vždyť žádosti o azyl mají kromě funkce ochranné obecně za účel umožnit cizinci legální pobyt na území; mezinárodní ochranu lze z azylově relevantních důvodů poskytnout i žadateli, který žádost podal zcela zjevně „účelově“ (rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8Azs 27/2019-52). Zároveň má žalobce za to, že v rámci řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl skutečnosti, které z pohledu zákona o azylu za

splnění dalších podmínek mohou být relevantní minimálně ve vztahu k udělení doplňkové ochrany. V jeho případě je tedy nerozhodné, že o mezinárodní ochranu nepožádal dříve.

13. Navrhoval proto, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2019 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.
14. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že neshledal oprávněnost žalobních námitek a nemůže učinit závěr, že by prokazovaly nezákonnost výroku žalobou napadeného rozhodnutí. Odkázal na písemnosti založené ve správním spisu a na jím vydané rozhodnutí, přičemž postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Správní orgán zjistil skutečný stav věci a přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a jeho rozhodnutí je i přezkoumatelným a dostatečným způsobem odůvodněno. Z tohoto pohledu považuje uplatněné žalobní námitky, zejména že Gruzie není ve vztahu k žalobci bezpečnou zemí původu či k nedostatečnému množství aktuálních a relevantních informačních zdrojů, tedy k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu a právnímu posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu s ohledem na jeho výpovědi v průběhu správního řízení, za liché.
15. Žalovaný trvá na tom, že se žádosti žalobce odpovědně zabýval a posoudil ji řádným procesním způsobem v rozsahu odpovídajícímu aplikaci ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, tedy ve vazbě na skutečnost, že ČR považuje Gruzii za bezpečnou zemi původu podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a žalobce neprokázal, že v jeho případě Gruzii vůči němu nelze považovat za bezpečnou zemi původu.
16. V průběhu řízení před správním orgánem je v případě žalobce zřejmé, že svoji vlast neopustil na základě žádného z relevantních důvodů ve smyslu zákona o azylu a ani jeho obavy z návratu do Gruzie nelze považovat za opodstatněné ve smyslu ust. §§ 12 a 14a zákona o azylu. Především bylo zjištěno, že Gruzie (s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie) splňuje základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu (§ 2 odst. 1 písm. k/ zákona o azylu), a byla proto zařazena na seznam zemí, které ČR považuje za bezpečné země původu (viz § 2 bod 7 vyhl. č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění vyhl. č. 68/2019 Sb.). Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení o jeho azylové žádosti a ani z obsahu podané žaloby nebylo zjištěno, že by v jeho případě tento předpoklad neplatil.
17. V této souvislosti připomenul, že je to právě žalobce (nikoliv žalovaný), který musí vyvrátit, že v jeho případě nelze Gruzii považovat vůči němu za bezpečnou zemi původu; tuto (vyvratitelnou) domněnku však žalobce nevyvrátil. Nelze tak přisvědčit žalobní námitce ohledně děleného důkazního břemene mezi žalobce a správní orgán, který se pro případ aplikace žádosti zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu neuplatní, důkazní břemeno v tomto případě je jednoznačně vychýleno na stranu žalobce, který musí prokázat, že pro něho tento předpoklad o bezpečné zemi původu neplatí. Ostatně žalobce neprokázal v průběhu správního řízení a ani v samotné žalobě, že by návrat do Gruzie nebyl pro něho bezpečný ve smyslu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v některé z jejích forem.

V žalobě pouze uvedl, že má strach z výhrůžek smrti ze strany věřitele. Žalovaný k tomu uvádí, že žalobci v Gruzii vznikl dluh ve výši 180 tisíc USD, kvůli kterému má problémy a bojí se do země vrátit.

18. Z průběhu správního řízení a ostatně i z podané žaloby je zcela evidentní, že žádosti o udělení mezinárodní ochrany se žalobce snaží řešit svoji situací spojenou s existencí vysokého dluhu v zemi původu a s tím spojeným vyhrožováním ze strany soukromého věřitele. Žalovaný správní orgán se v žalobou napadeném rozhodnutí s těmito důvody dostatečně a v souladu s právem vypořádal, když uzavřel na základě informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v Gruzii, že v případě žalobce lze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu a má tak v případě jakýchkoliv problémů v zemi možnost využít ochrany kompetentních orgánů.
19. Žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle něhož soukromé osoby mohou být původci pronásledování pouze za předpokladu, že státní orgány nejsou ochotny nebo odmítají poskytnout pomoc proti takovému jednání, nebo v případě, že takové jednání podporují či úmyslně přehlížejí. Žalovaný k tomu uvádí, že žalobce se ani nepokusil obrátit na státní složky a policii.
20. K námitce žalobce, která odkazovala na nezákonný postup žalovaného, který si podle něj neopatřil dostatečné množství aktuálních a relevantních informací o zemi původu, žalovaný uvedl, že vycházel z dostatečně aktuálních informací, které byly zpracovány žalovaným správním orgánem na základě relevantních informačních zdrojů, které jsou v užitých zprávách citovány. Obsahem správního spisu žalovaný vyvrací tvrzení žalobce, že dokument - Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, duben 2019, by byl založen na vlastních úvahách a názorech správního orgánu. V závěru dokumentu je soupis zdrojů, na základě nichž byla informace zpracována, ze zde uvedeného přehledu lze usuzovat, že jde o uznávané a relevantní veřejně dostupné informace.
21. Žalovaný proto trvá na nedůvodnosti žádosti žalobce a na správnosti svého rozhodnutí. Informace potvrzující, že Gruzii lze považovat za bezpečnou zemi původu, je součástí správního spisu a žalobce s ní byl seznámen dne 4. 12. 2019 a byla i hodnocena při posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
22. Žalovaný uzavřel, že je přesvědčen, že v případě žalobce došlo k jednoznačnému naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu a má za to, že rozhodnutí vychází z řádně zjištěného stavu věci.
23. Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
24. Pokud jde o napadené rozhodnutí, bylo vydáno 17. 12. 2019 žalovaným pod č. j. OAM-1000/ZA-ZA11-ZA22-2019 a o žádosti žalobce bylo rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb.,

o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.

25. Z odůvodnění rozhodnutí mimo jiné vyplynulo, že 11. 11. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 15. 11. 2019 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a sdělil konkrétně, že se narodil X. ve městě Tbilisi v Gruzii. Je gruzínské státní příslušnosti i národnosti, dorozumí se gruzínským jazykem a vyznává pravoslavné křesťanství. Ke svému politickému přesvědčení uvedl, že nikdy nebyl členem politické strany ani skupiny, nikdy se politicky neangažoval a o politiku se nezajímá. Je ženatý, má dvě nezletilé děti, které žijí s matkou v Gruzii. Poslední místo žadatelova bydliště ve vlasti bylo v Tbilisi. Uvedl dále, že z Gruzie vycestoval v roce 2017 přes Turecko do ČR a poprvé na území ČR vstoupil dne 21. 5. 2017. Ze zemí EU navštívil na pár dnů Německo, Maďarsko a Rakousko, ale žádná víza nebo povolení k pobytu v těchto zemích neměl. Naposledy vstoupil na území ČR v září 2019 a o mezinárodní ochranu žádá poprvé. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že má genetickou periodickou nemoc, na kterou musí brát léky, a to po zbytek života. Protože v Tbilisi není genetické centrum, jezdí na kontrolu srdce a ledvin do Jerevanu v Arménii. K důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že v zemi původu byl zástupcem firmy, která obchodovala s automobily z USA. Při jedné obchodní transakci zaplatil za auta, která mu dealer z USA nedodal a žadateli tak vznikl dluh ve výši 118.000 USD. Kvůli tomuto dluhu měl problémy a lidé, kteří si u něj tato auta objednali, mu vyhrožovali. Rovněž žádal o mezinárodní ochranu kvůli výše uvedeným zdravotním problémům. Jiné důvody žádosti o mezinárodní ochranu žalobce popřel.
26. S žalobcem byl proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 15. 12. 2019 za přítomnosti tlumočnice gruzínského jazyka. V jeho průběhu žadatel mimo jiné sdělil, že do ČR poprvé přicestoval již v roce 2017, ale o mezinárodní ochranu požádal na radu známých až poté, co ztratil cestovní doklady. Než požádal o mezinárodní ochranu, tak pobýval především v Maďarsku, kde si prostřednictvím nejmenovaného Ukrajince pořídil falešný doklad, kterým si chtěl legalizovat tamní pobyt. Před podáním žádosti bydlel u různých kamarádů nebo v hotelu a pracoval pouze brigádně. Ze země původu se rozhodl vycestovat v dubnu 2017, protože měl velké problémy s lidmi, kteří nedostali auta, za která mu zaplatili předem. Tito lidé žadateli od ledna 2017 vyhrožovali, že na něj podají trestní oznámení nebo jej zabijí, pokud nevyrovná své dluhy. Žalobce uvedl, že se snažil svou situaci před odjezdem ze země nějak vyřešit, ale nepodařilo se mu to. S žádostí o pomoc se na policii neobrátil s tvrzením, že by mu nepomohla. Jmenovaný poté Gruzii opustil a neví v jakém stavu je vyšetřování, které proti němu na podnět podvedených lidí bylo zahájeno. Jiný problém se státními orgány v zemi původu popřel. Ohledně svých zdravotních problémů, pro které také žádal o udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že se jedná o genetickou nemoc, na kterou se u něj přišlo v roce 2013 nebo 2014. Tato nemoc se projevuje horečkami, bolestmi břicha, někdy i zvracením a bolestmi svalů, které jej omezují na pohyb. Pokud nebere léky, tak tyto stavy se projevují 4 - 5x za měsíc, pokud bere léky, jež si nechává posílat z USA, tak se tyto stavy vyskytují 1x za 2 až 3 měsíce. V běžném životě jej nemoc omezuje, a pokud má tyto

stavy často, tak nemůže chodit ani pracovat a navíc má sníženou imunitu. Svůj zdravotní stav v ČR dosud neřešil, protože neměl zdravotní pojištění ani peníze na léčení a léky mu posílala manželka z Gruzie. Závěrem pohovoru uvedl, že z příbuzných v EU má strýce v Anglii. Dále pak uvedl, že nechce uvést žádné skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a vyjádřil pouze přání, aby mohl zůstat v ČR, kde by chtěl žít a pracovat jako řádný občan a odvádět daně. Na podporu svých tvrzení prohlásil, že doloží lékařské zprávy, až půjde na vyšetření, ale žádné doklady, dokumenty nebo jiné materiály nedožil. V odůvodnění rozhodnutí pak uvedeno, že správní orgán má v průběhu správního řízení za objasněné, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze strany žalobce je snaha vyhnout se problémům spojených s dluhem, který má od roku 2017 v zemi původu. Dalším důvodem žádosti je snaha o zajištění si vyšetření a případné léčby jeho zdravotních problémů na území ČR.

27. Správní orgán uvedl, že při posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Konkrétně vycházel z materiálu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z dubna 2019 a lékařské zprávy z 21. 11. 2019. Žalovaný pak uvedl, že žalobce je státním příslušníkem Gruzie, když v souladu s ust. § 2 vyhl. č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platném znění, ČR považuje Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. V Gruzii obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestání a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a její občané nebo osoby bez státního občanství ji neopouštějí z důvodů uvedených v §§ 12 nebo 14a zákona o azylu. Gruzie rovněž ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv. Uvedeno dále, že jak uvádí citovaný materiál Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z dubna 2019, je Gruzie polo prezidentská republika, v jejímž čele stojí prezidentka a ministerský předseda. Poslední parlamentní volby se uskutečnily v říjnu 2016 a doposud vládnoucí strana Gruzínský sen v ní získala ústavní většinu, zatímco hlavní opoziční strana SNH ve volbách oslabila a následně došlo k jejímu rozštěpení. Jak parlamentní volby v roce 2016, tak prezidentské volby v roce 2018 byly označeny za soutěživé a administrativně zvládnuté, a to i přes problémy s transparentností a nekonzistentní aplikací volebního práva a obecný velký vliv oligarchů na politiku. Civilní úřady udržovaly efektivní kontrolu nad bezpečnostními složkami. Centrální vláda však nemá pod kontrolou separatistické regiony Abcházie a Jižní Osetie, které vytvořily paralelní státní struktury a jsou závislé na Ruské federaci. V Gruzii obecně a soustavně nedochází ani k pronásledování podle čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU, ani k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení, trestům či hrozbě z důvodu svévolného násilí. Právní předpisy Gruzie dostatečně upravují danou problematiku a jsou v nich implementovány všechny příslušné mezinárodní konvence a úmluvy. Ústava země

garantuje základní práva a svobody, včetně svobody volného pohybu a zákazu mučení a jiného krutého, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Řadu reforem v oblasti politických a občanských práv nebo ekonomiky země přijala v souvislosti s procesem vízové liberalizace s EU. Nicméně některé ze základních ústavních práv a svobod nejsou úřady zaručena dostatečně či rovnoměrně, např. porušování soudní nezávislosti a nestrannosti, porušování soukromí a násilí vůči LGBTI osobám. Jak je dále v tomto materiálu uvedeno, gruzínské zákony neumožňují udělit trest smrti za žádný trestný čin. Vláda také spolupracovala s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) i s dalšími humanitárními organizacemi v případě poskytování ochrany a pomoci vnitřně přesídleným osobám, uprchlíkům a dalším skupinám. Gruzie je členem Organizace spojených národů a přistoupila k základním úmluvám v oblasti lidských práv, základních svobod. Asociační dohoda mezi EU a Gruzii byla podepsána v červnu 2014 a v září 2014 Gruzie vstoupila do zóny volného obchodu DCFTA. Bezvízový styk se zeměmi schengenského prostoru začal platit 28. 3. 2017. Gruzínští občané mohou podat stížnost ke státnímu zastupitelství. Případným zneužitím pravomoci státních úřadů se rovněž zabývá ombudsman a řada nevládních organizací, které poskytují efektivní pomoc v případech porušení práv jednotlivců. Organizace Freedom House ve své zprávě Svoboda ve světě 2019 hodnotí Gruzii na sedmistupňové škále stupněm 3 v oblasti politických práv i občanských svobod (status „částečně svobodná“).

28. V odůvodnění dále pak uvedeno, že správní orgán shledal na základě výše uvedených informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v Gruzii i na základě výpovědi výše jmenovaného, že v případě žadatele lze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Žadatel v průběhu správního řízení sdělil, že neměl žádné problémy se státními orgány Gruzie a za primární důvod jeho žádosti uvedl problémy spojené s úhradou dluhu, který mu vznikl neúspěšnou obchodní transakcí při dovozu automobilu z USA. Svoje závazky nebyl schopen vyrovnat a svou situaci vyřešil odchodem ze země. Před podáním žádosti o mezinárodní ochranu pobýval od května 2017 nelegálně na území ČR a Maďarska. Správní orgán v této souvislosti poukázal na skutečnost, že výše jmenovaný o mezinárodní ochranu požádal až po 28 měsících od prvního vstupu na území ČR. Ohledně zdravotních důvodů žádosti žalobce správní orgán odkázal na lékařskou zprávu ze dne 21. 11. 2019, ve které se uvádí, že úplné vyléčení nemoci, která se odborně nazývá Familial Mediterranean Fever, nelze očekávat, protože se jedná o nemoc genetickou, tudíž celoživotní. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě, rozsudek č. j. Azs 29/2018-60 a uvedl, že: *„považuje za nutné zdůraznit, že způsob, jakým si žadatelé skrze institut mezinárodní ochrany v zásadě vynucují, aby jim občané České republiky, resp. jiné země Evropské unie, financovali léčbu a nesli nejenom tuto finanční zátěž s tím spojenou, považuje za alarmující a neakceptovatelný. Skutečnost, že žadatelé nejsou spokojeni s úrovní zdravotní péče v zemi svého původu, resp. namítají, že tuto by museli bradit, není zákonným důvodem pro vyhovění žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jak plyne např. z usnesení NSS ve věci č. j. 5 Azs 32/2016. Mezinárodní závazky České republiky negarantují právo na tu nejlepší zdravotní péči v zemi, kterou si žadatel o mezinárodní ochranu vybere“*. Na základě poznatků o zdravotním stavu

jmenovaného, správní orgán dále uvádí, že ze sdělení žadatele i dostupné lékařské zprávy nelze učinit závěr, že by se aktuálně nacházel v přímém a bezprostředním ohrožení svého života, nebo že by jeho zdravotní stav vyžadoval jakoukoliv vysoce specializovanou zdravotní péči, která by mu nemohla být ve vlasti poskytnuta. Správní orgán uzavřel, že žadatel v průběhu správního řízení nikterak neprokázal, že v jeho případě Gruzii nelze považovat za bezpečnou zemi původu.

29. Žalovaný proto navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
30. Z připojeného správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti pro rozhodnutí ve věci.
31. Dne 11. 11. 2019 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice.
32. 15. 11. 2019 poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, kdy k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl: *„V Gruzii mám problém, nemůžu v Gruzii zůstat. Byl jsem zástupcem firmy, která obchodovala s auty z Ameriky, zaplatil jsem za auta, ale dealer z Ameriky auta nedodal. Bylo to 118.000 dolarů. Od té doby mi vyhrožují lidé, kteří měli dostat auto. Mám teď velké dluhy. Je podáno trestní oznámení. Také žádám kvůli zdravotním problémům. Kdybych šel do vězení, můj stav by se zhoršil, jiné důvody nemám.*
33. Téhož dne, tj. 15. 11. 2019 byl proveden s žalobcem pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž jeho obsah uvedl žalovaný do odůvodnění rozhodnutí a soud ho již citoval.
34. Ve spise je založena také lékařská zpráva vydaná dne 21. 11. 2019 zdravotnickým zařízením MV, pracoviště PŘS Zastávka u Brna, kde je uvedeno, že žalobce trpí genetickou nemocí, která se odborně nazývá Familial Mediterranean Fever. Projevy této nemoci zahrnují horečku, bolesti břicha, bolesti na hrudníku, bolestivé a upuchlé klouby, červené skvrny na nohou, speciálně pod kolena, bolesti svalů, opuchlý a citlivý šourek. Příznaky přicházejí záchvatovitě a obvykle trvají jeden až tři dny. Kloubní bolesti mohou trvat týdny až měsíce. Mezi záchvaty se pacient obvykle cítí normálně. Intervaly mezi záchvaty jsou individuální, můžou to být dny nebo až roky. Po čas pobytu u nás pacient záchvat neměl, patrně proto, že užívá lék Colchicin 500 mcg – 2x denně. Tento lék slouží k prevenci záchvatů. Úplné vyléčení nemoci nelze očekávat, protože jde o nemoc genetickou, tudíž celoživotní.
35. Ve spise se pak nachází zpráva Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky: Gruzie – Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu – stav: duben 2019.
36. Ve spise jsou tedy zprávy a výpověď samotného žalobce, z nichž žalovaný vycházel při vydání rozhodnutí.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

37. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
38. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
39. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
40. Žalobce měl za to, že Gruzie je sice hodnocena jako bezpečná země původu žalobce ze strany ČR, ovšem žalovaný dle žalobce pochybil, neboť se jedná o domněnku vyvratitelnou a je potřeba ji zkoumat v každém jednotlivém případě a žalovaný dle žalobce vůbec nezkoumal, zda i ve vztahu k jeho osobě lze danou zemi považovat za zemi bezpečnou. Uváděl to z toho důvodu, že nebylo přihlédnuto k tomu, že pokud by se žalobce musel do Gruzie vracet, má odůvodněný strach z výhrůžek věřitelů, které zažil ještě v době, kdy žil v Gruzii, poté, kdy věřitelům nebyly dodány zahraniční automobily a zaplatili za ně finanční prostředky. Toto cítil žalobce jako nesnesitelné a proto se z Gruzie rozhodl odjet. Ví také, že věřitelé se z těchto důvodů, tedy z důvodů nevrácení peněz, obrátili na policii.
41. Soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost. Důvody, které žalovaného vedly k jeho závěrům, jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznatelné. Žalovaný vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení věci, a popsal závěry, ke kterým na základ těchto úvah dospěl.
42. Soud uvádí, že pokud jde o podmínku projednání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, je třeba vyjít z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Nejvyšší správní soud k tomu ve svém rozsudku ze dne 7. 2. 2005, č. j. 4Azs 151/2005-86 uvedl: „Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potencionální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel

uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí“.

43. V podstatě jediná žalobní námitka žalobce je ta, že se žalovaný dostatečně nezabýval bezpečnostní situací v Gruzii a tato námitka je dle soudu nedůvodná. Ze správního spisu ani z tvrzení žalobce neplynou žádné konkrétní okolnosti, pro které by měl soud uzavřít, že žalobci hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, resp., že by se v posledních týdnech či měsících měla bezpečnostní situace v Gruzii výrazně zhoršit. Z tvrzení žalobce pak nevyplývá žádná okolnost, pro kterou by bylo možné důvodně předpokládat, že by právě žalobci hrozilo nebezpečí vážné újmy po návratu do vlasti. Jedinou jeho námitkou je skutečnost, že nevrátil věřitelům peníze, bojí se jejich vyhrožování a toho, že věc oznámili na policii. Žalobce se svým jednáním, případně jednáním dealera, od něhož kupoval auta, dostal do situace, kdy auta z Ameriky dealer nedovezl a lidé, kteří dopředu za auta dali peníze, je nedostali zpět a domáhají se vrácení svých finančních prostředků. Toto však není situace, která by zakládala skutečnosti, které naplňují ust. § 12, § 14 či § 14a zákona o azylu, když žalobce do té doby žádné problémy v Gruzii neměl, politicky angažován nebyl, neměl žádné problémy se státními orgány ani soukromými osobami a neuváděl také ničeho v tom směru, že by byla politická bezpečnostní situace v Gruzii taková, že by měl mít jakékoliv obavy z azylově relevantních důvodů se do Gruzie vracet. Nebylo tedy, jak soud uvádí, shledáno, že by v Gruzii nastala vůči osobě žalobce taková situace, že by mohl splňovat podmínky ust. § 12 zákona o azylu či podmínku udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu při návratu do Gruzie.
44. Soud věc shrnuje tak, že zákon o azylu u nepřipustných žádostí o azyl (§ 10a) zákona o azylu a zjevně nedůvodných žádostí (§ 16) zákona o azylu počítat s aplikací konceptu tzv. bezpečných zemí – jedná se o bezpečnou zemi původu, bezpečnou třetí zemi a evropskou bezpečnou třetí zemi. Definice těchto pojmů lze nalézt v § 2. Základem úpravy je unijní procedurální směrnice. Bezpečnost dané země nelze podle unijního práva stanovovat ad hoc, ale je třeba, aby existoval seznam takových zemí. Tyto seznamy včetně hodnocení zařazených zemí obsahuje vyhl. č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „prováděcí vyhláška“). V současné době existuje pouze seznam bezpečných zemí původu a velmi krátký seznam evropských bezpečných třetích zemí. Podle § 2 bod 7 prováděcí vyhlášky považuje Česká republika Gruzii za bezpečnou zemi původu.
45. Soud uzavřel, že ani pokud jde o individuální případ žalobce, nelze hodnotit Gruzii jinak, než jako bezpečnou zemi původu. Pokud by žalobci snad při návratu do Gruzie hrozilo jakékoliv nepřístojné vyhrožování či fyzické násilí ze strany soukromých osob, může se žalobce obrátit na příslušné orgány či policii v Gruzii, přičemž žalobce dosud, v době, kdy v Gruzii pobýval, této možnosti nevyužil, ač tvrdil, že ze strany soukromých osob mu bylo vyhrožováno kvůli nedodání automobilů z Ameriky, za něž byly předem zaplacený finanční prostředky.

46. Soud proto uzavírá, že skutkový stav byl ze strany žalovaného zjištěn náležitě a také správně právně posouzen a proto byla jeho žádost jako zjevně nedůvodná správně dle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítnuta.
47. Soud má za to, že žalobci šlo pouze o legalizaci jeho pobytu na území České republiky, v takovém případě je však nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. V azylovém řízení za žádných okolností nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
48. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., jak je ve výroku I. uvedeno.
49. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12. srpna 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.

